

KOVÁCS PÁL:

ÚJ SZÉRŰN

A grófi szérűn ott zokog
Egy egész keldűssereg...
(A dy)

Új nótákat dalol az idén
a földrehajló sárga buzakalász,
mikor suhogva rendet vág belőle
az acélmú izzadó kaszás.

Új nótákat, keményeket,
— ki hallott még ily éjeket? —
scvány sorsú magyar paraszt, most végre
neked neveltem a ringó életet.

A sárga buzaföldeken a szél
messzi gyarak füstjét veri szét
elhozva a küzdő város
mélyen morajló dolgozó nesztét.

— Testvér a messzi sárga földeken
markold keményen az arató kaszát!
Te ott, mi itt a dörgő gépeken
gyártjuk a boldog élet z a l o g á t. —

S valahol kinn a buzaföldeken
kalászt morzsol a kérges paraszttenyér,
talán könnyet is töröl titokban.
Aztán dől a búza, a győzelem — a kenyér.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

E P E R F A A L A T T

Irta: Thurzó Lajos

A hét hetedik napját ünneplik az emberek. Még a könnyű porszemek is pihennek a kocsiúton és a rapancsos göröngyök pórusaiból álmósító csend és izmoktat csitító nyugalom párolog. A fák porosan hallgatnak a falu utcáin és az árkok zöld gyepén nem topog most a lonha libák hárttyás lába. A derékon hajlított füvek is kiegyenesednek ilyenkor és frissen szürnek a levegőbe. Mi van a visító malacokkal, hogy hangjukat most nem hallani? Megláthatnók moslékkal kitömött pókhasukat, ha benéznénk csendesen az ó! deszkakerítésein.

A kanász is ünneplőbe öltözött most és valahol a templom vagy a népbizbottság frissen meszelt épülete körül ólalkodik és egyhetes híreket raktároz el kócos haja alá, hogy legyen mivel foglalkozni gondolatban, ha a friss, harnatos, hajnali fűvön megint kiszalad a legelőre a malacokkal és hat napig semmit sem hall a világról, csak a földet és az eget nézi, az eget, amely ráborul mint egy nagy, kék harang.